

Idéer

av

Andreas Ingo

1

Mötet

Hettan fick luften att vibrera som av heta ångor. Solen var dränkt i ett dis som sträckte sig över den annars klarblå himlen. Thandiwe gick sin vanliga promenad längs metropolens gator men denna eftermiddag var speciell. Nyvaken och odus Chad betraktade den mörkhyade unga kvinnan paraden som ålade sig fram längs stadens gränder som en stor orm. Karnevalens larm var så påträngande att Thandiwe inte kunde tänka klart. Hon ställde sig nära intill en flicka och ett äldre par, där hon försökte finna en lämplig plats. Ett något misslyckat försök. Thandiwe såg i alla fall karikatyren av nationalhjälten som reste sig över folkmassorna, tydligen tillverkad i någon slags mjukplast. Folk applåderade, skrek, hyllade sin hjälte som hade gjort hela deras livsstil möjlig.

”Så fånigt,” tänkte Thandiwe för sig själv, ”Som att en människa ensam skulle kunna åstadkomma någonting.”

”Vad sa du?” undrade flickan som stod bredvid.

Thandiwe synade henne, omedveten om att hennes tankar hade uttalats högt. Men det var väl det förfärliga oljudet som hade fått henne att höja sin röst, tänkte hon, så hon kunde höra sina egna tankar. Flickan bredvid henne verkade vara i tjugoårsåldern, hade asiatiskt påbrå och en lång svart hästsvans vilade på hennes rygg.

”Frågade du något?”

”Inte alls” sa Thandiwe, ”och jag är just på väg härifrån.”

En stor elefant vandrade förbi, med en indisk ryttare. Den var dekorerad med allsköns krimskrams, precis som man förväntade att en indisk elefant skulle se ut. Det var många djur i paraden. Ett par zebror gick förbi, något otåliga och deras läten hördes tydligt. Ett par afrikaner stretade och drog i repen. Elefanten som just passerat gav ifrån sig ett kraftigt tjut. Thandiwe fylldes nu, kanske mer än tidigare, av en känsla av meningslöshet. Ingenting var spännande, ingenting var nytt.

”Från Indiska stadsdelen, det är jag säker på.” sade flickan glatt.

”Det ser så ut.”

”Vad sa du?”

”Det verkar vara som du säger!” sa Thandiwe med gäll röst.

”Ja... Vilken är din favorit?”

”Min favorit?”

”Ja, vilken del av staden gillar du bäst?”

Thandiwe tänkte lite.

”Det vet jag inte.”

”Nehej, jag gillar den kinesiska förstås... Har du afrikanskt påbrå?”

”Jovars. Men jag ser mig inte som afrikan.”

Det gamla paret, som verkade ha europeiskt ursprung, var lite irriterade över ungdomarnas gälla ton, och såg på dem med förmanande blick. Flickorna märkte detta och vände blickarna tillbaka mot paraden. Thandiwe hade fortfarande svårt att se, men hon urskiljde huvudena på en grupp arabiska jonglörer, som färdades på ett lastbilsflak. Bilderna passerade förbi. Det ena numret stoltare än det andra och den höga musiken dränkte hennes tankar, som en brusande syndaflod. Thandiwe var en

passiv observatör och hon undrade vad som var meningen med alltsammans. Hon funderade medan hon stod stilla och tryckes allt hårdare ner i skorna, som var varma och fuktiga av svett.

”Jag går hem.” sa hon trött.

”Är du uttråkad?”

”Jag är varm och svettig. Och hela den här tillställningen gör mig yr.”

”Du *är* uttråkad.”

”Ja visst, jag är uttråkad. Det är samma sak varenda år.”

”Inte jag.”

”Inte du? Nehej då. Men jag tycker det är totalt meningslöst. Du får ursäkta mig nu men jag ska gå hem och duscha. Ha en trevlig dag.”

”Vänta ett slag! Jag följer med.”

”Följ med? Vart då? Hem till mig?”

”Nja, jag kan gå med dig en bit på vägen. Om jag får.”

”Varför då? Vill du inte se på paraden?”

”Jag undrar bara varför du tycker allt det här är meningslöst.”

Thandiwe kunde inte låta bli att le.

”Ja, det är en intressant fråga eller hur?”

”Jag har aldrig hört någon som sagt så om karnevalen förut. Jag heter Merlin förresten... Hur som helst, det är ju en folkfest. Vi firar ju vår självständighet och frihet.”

”Ja, för att inte tala om vår ekonomiska framgång.”

”Ja visst. Men du bryr dig inte om allt detta?”

Thandiwe log sarkastiskt.

”Vad hjälper det när man varje dag drabbas av existentiell ångest. När man inte vet vad man ska göra av sitt liv. När allt man ser bara passerar en förbi och man känner sig totalt odelaktig i allt. Och vad hjälper frihet när man inte kan fatta några egna beslut?”

Merlin såg på Thandiwe med något som liknade medkänsla. Thandiwe var nästan avundsjuk. Flickan var lite yngre än henne. Mycket sötare. Ögonfransarna var överkligt långa och kanske var de inte hennes riktiga ögonfransar. Thandiwe hade ingen aning.

”Det här med livets mening är lätt som en plätt” sa Merlin och fortsatte. ”Du förstår, meningen med livet finns i allt. I karnevalen, i sången, i skrattet... Meningen är inte bortom livet, inte i någon fin tanke eller högre känsla. Meningen med livet är här och nu. Precis här och nu i detta samtal.”

”Så där har jag också tänkt” sa Thandiwe medan hon innerst inne tänkte att Merlin var äckligt ytlig. ”Men vad hjälper detta mig? Jag känner fortfarande samma sak. När jag tittar på karnevalen ser jag bara bilder, när jag lyssnar hör jag bara ljud.”

Merlin log och såg allvarligt i Thandiwe's ögon. Hon fortsatte:

”Du kan inte se för att du är så instängd i dig själv.”

Thandiwe lyssnade men en känsla av svart hat vällde upp inom henne. Den här Merlin var inte lite fräck, inte lite taktlös. En typisk sådan där... en typisk sådan där nyandlig förmåga, som trodde sig veta allting.

”Jag vill inte fortsätta med den här konversationen. Den tråkar ut mig.”

”Ta inte illa upp. Det är inget personligt. Jag vill bara hjälpa dig.”

”Det brukar låta så. Du känner säkert så. Men det du säger har jag hört hundratals gånger förut. Jag är fortfarande den jag är. Och jag är väldigt trött på sådana tankar.”

Thandiwe började gå till det gamla parets lätnad. Merlin följde efter. De gick en stund genom en gränd där folkmassorna hade skingrats något. Svettpärlorna hade

samlats i deras pannor, speciellt i Thandiwe's raka och höga. Det var något maskulint över henne. Och nu något av en befriande ilska, fan-a-namma, tåga! Hon tänkte argt på sin lott i livet, på människorna, på staden. Folket distraherades så lätt och de hade valt sitt eget öde. Ju högre djuren skrånade, ju mer dekorationer som fanns på husens fasader, ju mer människor som samlades och trycktes axlar mot axlar, desto mer trivdes hon. Ja, och så luktade alltsammans också. Det stank lort och svett!

"Du jag fick just en idé!" utropade Merlin, "Just i denna stund fick jag en idé!"

"Jaha?"

"Du är totalt olik mig. Och jag kom på något som kanske kan hjälpa oss."

Merlin rynkade på näsan. Ett par kråkor lyfte från marken och flickorna fick nästan väja för dem.

"Du säger att du inte får något gjort. Att du inte kan fatta några beslut."

"Ja?"

"Låt då mig få presentera min idé."

Thandiwe såg på flickan som uppenbart var upphetsad över vad hon nu hade kommit på. Eller som Thandiwe tänkte: vad hennes uppenbart infantila hjärna hade producerat av en ren slump.

"Vi måste få igång dig. Du måste bli en handlingsmänniska!"

Thandiwe skrattade till.

"Och hur ska då *det* gå till?"

"Det här gäller inte bara dig. Det gäller mig också..."

Merlin svalde och fortsatte:

"Jag vill att vi anordnar ett möte. Ett möte med människor som inte vet vad de ska göra. Det här har ju att göra med att vi har alldeles för mycket fritid och för lite aning om hur vi ska spendera den."

"Och?"

"Jo... Vi anordnar ett möte, det är det första. Sedan börjar vi lägga fram förslag på vad vi kan göra. Detta ska vi alltså göra tillsammans. Och när vi kommit på vad vi ska göra, så röstar vi och sedan är varje människa *tvungen* att göra det vi kommit överens om." Merlin tänkte lite och fortsatte: "Så vi skapar *måsten*. Vi skapar *plikter*!"

Merlin betonade starkt dessa ord, uppenbarligen väldigt stolt över sina tankar. Thandiwe var road för idén var så dum att den på något sätt blev intressant. Det var passande, tänkte hon, för i detta högkulturella centrum, där ingen behövde jobba och alla var fria, där afrikaner mötte kineser och araber mötte européer, regerade ännu den mänskliga fantasilösheten. Kanske var det till och med värre än vad det hade varit förut. Folk visste inte vad de skulle göra, vad deras liv egentligen gick ut på och då fanns det alltid någon tokstolle där, någon populär förmåga som erbjöd människorna en kort flykt, en kort seglats bort från trångmodet och meningslösheten.

"Så du menar att vi, totala främlingar, helt olika varann, från helt olika bakgrunder, ska finna något vi gemensamt kan göra och dessutom komma att *uppskatta* det?"

Thandiwe skrattade men Merlin lät sig inte ryckas med.

"Det är precis vad jag menar. Kom ihåg att det kan ligga ett stort nöje i att göra något *helt annorlunda* än vad man är van vid, även om det normalt sett inte intresserar en. Att för en stund tvinga sig själv att bryta upp från sitt vanliga liv."

Thandiwe log fortfarande sarkastiskt men när hon tänkte på sitt liv och övermannades av meningslösheten, plågan över att dag för dag leva vidare som hon hittills hade gjort, kunde hon inte låta bli att överväga möjligheten. Kanske borde hon testa något helt nytt. Kanske kunde denna hetlevrade, visserligen ytliga, men tydligen

välmenande lilla tjej, vara värd att lyssna på. Vad hade hon att förlora?

Idéer

Thandiwe och Merlin hängde vid den stora katedralen i närheten av stadens centrala delar. Här fanns ett litet torg. Det fanns skulpturer med religiösa motiv, med en stark europeisk prägel. Det var som hämtat från en svunnen tid och geografiskt kunde Thandiwe tänka sig att kyrkan som byggts var en kopia av liknande byggnader i forna Italien. Förvildade hundar hade samlats i närheten av flickorna och de skällde otåligt, misstänksamma mot nykomlingarna. En vind hade satt himlens moln i rörelse och de seglade över kyrktornen med korsen, som berättade om ett religiöst medvetande som inte längre fanns. Tro hade ersatts av misstro, den religiösa kallelsen med kulturellt engagemang och de gamla byggnaderna fanns endast där av historiskt intresse.

I närheten av inkräktarna, uppsatt i ett träd, fanns ett plakat som tillkännagav Merlins idé. Intresserade människor skulle förhoppningsvis samlas på torget, vid utlyst tid och plats och tillsammans skulle de kanske komma fram till något att göra. Men ingen förutom de två tjejerna stod vid plakatet och klockan var redan slagen. En bit längre bort var det en liten folksamling och det fanns barn som lekte någon slags bollspel. Katedralen var ganska tom och öde. Thandiwes misstro till hela företeelsen var som folkets misstro till den religiösa epok som varit. I det stora svarta hål av meningslöshet som uppstod hade de istället börjat skapa fritt ur sina hjärtan och staden var en mångkulturell smältdegel av oanade proportioner.

Klockan gick. Visaren vid ingången till katedralen hade gått en kvart över tiden. Merlin hade något drömskt i ögonen. Thandiwe fick bara sina fördomar bekräftade. Vilka skulle nappa på en sådan flummig idé? Vem trodde hon att hon var? Ändå hade cynikern ingenting att göra av sin tid, inget som var viktigare och hon gav det hela en chans. En endaste liten futtig chans.

”Du tror inte att någon dyker upp?” sa Merlin.

Thandiwe synade flickan som inte tycktes vara speciellt nedstämd.

”Nej Merlin... Jag är rädd för det.”

”Men man vet aldrig vad som kan hända! Vi behöver kanske bara göra lite bättre reklam för oss.”

Merlin log.

”Ja, kanske... Men jag är inte säker på att jag vill testa detta någon mer gång.”

”Du måste ge det en chans! Jag är säker på att det finns *någon* som är intresserad.”

Thandiwe förstod inte hur flickan kunde vara så optimistisk.

Den långa visaren tickade framåt. Minut för minut. Snart hade det gått tjugofem minuter över tiden. Flickorna bestämde sig för att ge upp. De gick och hundarna förföljde dem, som för att förvissa sig om att allt återgick till det normala. Då skymtade en ung man med en skateboard under armen i bakgrunden, på väg mot flickornas håll. Han hade kort och krulligt mörkt hår, mörka ögon och en slank atlets hållning. Något mystiskt vilade över honom, ett behärskat lugn, som om han var tillfreds mig sig själv, som om varje steg var ett steg i rätt riktning. Thandiwe såg det. Mer uppenbart blev det när han kom nära och hundarna lugnade sig, vid hans blotta

åsyn. Han stannade och klappade dem, som om de vore hans gamla vänner. Och snart gick de sin väg.

”Plågar de er?”

”Inte så farligt...” sa Merlin.

”De är misstänksamma mot inkräktare... Var det ni som skrev på det där plakatet?”

Merlin lyste av glädje.

”Ja, vi gav precis upp, innan du kom!”

”Jag tänkte... Om ni inte vet vad ni ska göra alltså... Kan ni tänka er att åka lite bräda med mig?”

”Skateboard?”

”Ja, precis. Jag heter Konrad. Och ni?”

”Thandiwe och Merlin.” sa Merlin, ”Men vi är inte från den här delen av stan.”

”Förstår det. Såg det på hundarna... Och jag har inte sett er förut.”

”Så du är härifrån?”

”Ja visst. Och varifrån är ni?”

Thandiwe räckte ut armen och pekade söderut.

”En bra bit åt det hållet.”

Merlin pekade åt öster.

”Mot havet till.”

Konrad log.

”Kul påhitt det här, måste jag säga.”

Det tindrade i Merlins ögon.

”Åka skateboard låter kul. Har aldrig gjort det förut.”

Thandiwe tittade misstänksamt på Konrads bräda.

”Inte jag heller.”

* * *

När Thandiwe föll var det som om hon skymtade en bitter man i molnen, fördömande och allvarlig. Han sade: ”Det här är inte din grej Thandiwe. Sluta innan det är försent!” Hon slog baken mot den hårda marken och brädan rullade iväg, nedför slänten.

”Det är svårt i början...” sa Konrad, ”men ni lär er med tiden.”

Konrad gjorde svåra manövrar, som hopp och helomvändningar, inte för att imponera på dem andra, utan snarare för att han älskade sporten. Han åkte nerför en trappa och Merlin iakttog varje rörelse, varje välbalanserat trick. Han fick det att verka så enkelt, så naturligt. Snart försökte Merlin samma sak men misslyckades. Thandiwe tänkte kallt för sig själv: ”Den flickan överskattar då alltid sina möjligheter.” Thandiwe gick och strök sin hand mot en svart ledstång. Konrad, som hade full koll på situationen, fick en idé. Inte långt senare gled han med brädan ovanpå ledstången och försvann ner i parken en bit längre bort.

Thandiwe gjorde ett nytt försök. Hon åkte nerför ett trappsteg, sedan ett till. På det tredje tappade hon kontrollen, föll hejdlöst och slog knäet, sedan armbågen, i det hårda underlaget. ”Aldrig mera skateboard.”, tänkte hon argt.

”Hur gick det?” undrade Merlin.

”Hur tror du?” sa Thandiwe illsket, som inte orkade vara trevlig mer.

”Jag menade inte så...”

Thandiwe var tyst.

En stund senare låg de på marken under ett stort träd i parken, vars grenar sträckte ut sig i alla riktningar. En bris fick löven att dallra. Det var en tryckt stämning i gruppen och ingen visste vad de skulle säga. De låg och väntade på något, en utlösande faktor, något som kunde ändra deras sinnesstämning. Både Merlin och Konrad förstod vad Thandiwe tänkte, att hon tyckte denna idé var dum och barnslig. Det var inget som kunde få henne på bättre humör, speciellt inte efter fallen, så de var tysta. De låg länge tysta och tittade upp på löven som dallrade och molnen.

En signal ljöd i fjärran. Musik från en minaret. Det spelades en sång om frihet och förnyelse. Om ett samhälle som blomstrade, om en blommas prakt. En bit därifrån kysstes ett förälskat par i parken. Det var början på sommaren, en riktig sommaridyll och inte långt borta lekte barn. Livet var svårare än vad dessa bekymmerslösa människor kunde förstå, tänkte Thandiwe, och kanske skulle de aldrig förändras. Människan var ytlig och förblev ytlig, tänkte hon, medan hon drömde sig bort. Hon drömde om en annan tid och plats, där livet var lätt och tillfredsställelserna många.

”Jag vill inte vara med längre.” sa Thandiwe kort.

”Menar du det?” sa Merlin.

”Ja, jag tror inte det här är något för mig.”

Konrad lyssnade men förstod att det var bäst att inget säga. Merlin tittade på Thandiwes sår.

”Har du ont?”

”Jo vars.”

”Jag har plåster hemma.”

”Det behövs inte.”

Thandiwe suckade.

”Kan vi inte utbyta nummer åtminstone, ifall du ändrar dig.”

”Jo, det kan vi väl göra.”

Merlin log.

* * *

Thandiwe spenderade kvällen hemma hos sin lillebror i de södra stadsdelarna. Lägenheten återspeglade till viss del staden, med målningar, skulpturer och färger, som en liten värld i miniatyr. Det var ganska mörkt, hennes lillebror spelade datorspel och hon plåstrade om såren. Samtidigt berättade Thandiwe om dagens upplevelser. Det var ingen större entusiasm i orden men det lät ändå spännande i ynglingens öron.

”Det låter ju riktigt roligt,” sa han, ”får jag vara med nästa gång?”

Thandiwe log.

”Det blir ingen nästa gång.”

”Varför inte?”

”För det är inte min grej helt enkelt.”

”Varför säger du så? Det låter ju jättekul!”

”Det låter roligare än vad det är. Jag försäkrar dig. En massa olika viljor, olika personligheter, alla är oense och ingen får egentligen som de vill.”

”Men att prova på något nytt?”

Thandiwe suckade.

”Och?”

”Du låter gammal och tråkig.”

”Och du låter envis käre bror. Jag går och tar en tupplur.”

Thandiwe somnade snart. Hon drömde som vanligt mardrömmar. Om att hon gick vilse i staden och inte kunde hitta tillbaka. Hon gick in i märkliga gränder, bland

människor med tomma ansikten och det fanns ingen hon kunde fråga om vägen. De lade inte ens märke till att hon var där. Det var en labyrint, och ju längre hon kom ju mer tycktes husen luta sig över henne. Människorna var uppklädda till fest, det skålades och hurrades, de slängde med sina långa kappar och gestikulerade yvigt. Hon ställde sig mitt i vägen men de gick rakt igenom henne. Som om hon hade varit luft. När Thandiwe vaknade var det mörkt ute. Hon tittade ut genom fönstret och tittade på klockan. Nästa dag var det söndag. Söndagar var extra jobbiga för då hände ingenting, ingenting som kunde distrahera Thandiwe från den outhärdliga tomheten. Hon suckade. Sedan lyfte hon upp mobiltelefonen ur fickan, letade upp Merlins nummer och lyfte luren mot örat.

Krig i mörker

Det var mörkt och Thandiwe höll strålpistolen i sin högra hand. Hon såg konturerna av det underjordiska komplexet, med sina gångar och salar, genom de specialdesignade glasögonen men hon undrade vad hon egentligen gjorde där. Merlin, hon själv, Konrad och en grupp barn i tolvårsåldern, hade röstat och kommit överens om att de skulle leka krig i stadens nedre regioner, i kompakt mörker. De hade delat upp sig i två lag. Blev någon i ett lag träffad var denna person tvungen att ansluta sig till det andra laget. Så skulle de kriga tills alla i något lag träffats och bara ett lag återstod. Thandiwe tvekade. En vattendroppe lösgjorde sig från taket och träffade henne mitt emellan ögonen. Merlin stod vid hennes sida.

”Är det inte spännande?” viskade hon.

”Jovars,” sa Thandiwe, ”om vi bara hade gjort detta när jag var tolv år!”

Merlin flinade.

De smög genom den övergivna bunkern som var dekorerad med undergroundrörelsens emblem. Det var här nationalhjältens rebeller hade samlats och planerat revolten som skulle komma att förändra landet och metropolen för alltid. Det som hade hänt var inte självklart, deras stad var fortfarande unik men världen var på väg in i ett nytt tidevarv. En avgörande strid hade utkämpats här, precis där Thandiwe stod och rebellerna hade segrat.

Thandiwe ställde sig bakom en skulptur som skimrade grönt i mörkret. Den föreställde nationalhjälten. Hon tänkte att fienden befann sig någonstans i nästa sal. Helt säkert smög den omkring i mörkret och väntade på första bästa tillfälle att avfyra en stråle rakt mot hennes hjärta.

”Jag vill att du rör på dig.” väste Merlin.

”Du går verkligen in för det här.” sa Thandiwe.

”Det borde du också göra.”

Merlin klappade henne på axeln. Thandiwe tänkte att Merlin var för liten för att förstå någonting. Alltför naiv. Alltför barnslig. Men nu hade Thandiwe gett sig in i leken och hon fick leken tåla.

Plötsligt ven en laserstråle i närheten av Thandiwes arm.

”Anfall!” skrek Merlin.

De sköt från varsin sida av statyn och träffade ett barn rakt i pannan. Barnen som stod bakom flickorna skrek till av upphetsning. Den som träffats var Thandiwes lillebror.

”Nu är du med oss!” skrek Merlin.

Konrad uppenbarade sig i en öppning och sköt på barnet som gick över golvet. En sammandrabbning. Många barn lösgjorde sig från mörkret och ett kaos av laserstrålar riktades mot centrum av rummet.

”Eld upphör!”

”Vi börjar om!”

”Skingra er!”

De båda grupperna drog sig tillbaka.

Merlin flinade.

Thandiwe iakttog flickans ansikte.

”Vad gör vi nu?”

”Vi smyger runt till de angränsande rummen och överrumplar Konrad från andra sidan!”

Thandiwe följde efter. De kom till en sal med en utslocknad eldstad där rebellerna en gång suttit och diskuterat. De hade steg för steg vunnit människornas förtroende genom intelligens och list. Den gamla ordningen hade fallit med minimala stridigheter, genom civil olydnad och missnöje riktad mot den gamla regimen. Merlin, Thandiwe och några barn gick på rad genom rummet som skimrade grönt genom de specialdesignade glasögonen.

De kom fram till Konrads grupp som totalt hade missbedömt situationen. Röda strålar skar genom mörkret. Barnen skrek av förtjusning. Alla i Konrads grupp träffades förutom Thandiwes lillebror.

”Eld upphör!”

”Bara en kvar nu!”

”Död åt honom!”

Thandiwes lillebror sprang uppskrämd genom mörkret.

Gruppen delade upp sig i två mindre lag. Konrad ledde det ena laget och Merlin det andra. Konrad stod kvar och hälsade sina soldater. Merlin gick genom ett rum och sedan in i något som liknade en tunnel.

”Vet du vart vi är på väg?” undrade Thandiwe.

”Jo, vi går runt din bror och sedan pressar vi in honom mellan oss och Konrad. Det blir ett blodbad!”

”Och du är förstås säker på att det kommer att fungera?”

”Javisst!” sa Merlin triumferande, ”Och håll nu med om att detta är spännande!”

Thandiwe skrattade.

”Du finner förstås en djupare mening i denna banala lek?”

”Ja visst, men tala nu om för mig vad *du* känner.”

”Jag vet inte.”

”Äh!”

Thandiwe kände efter och konstigt nog var det som om hon inte kände någon djupare ångest. Hon blev överraskad av att hon faktiskt hade ganska kul.

”Erkänn att vi har blivit som barn på nytt!”

Thandiwe skrattade.

”Du vet inte hur mycket du bedrar dig själv!”

Plötsligt sprang Thandiwes lillebror skrikande in i gruppen, sköt vilt omkring sig och ”blodbadet” var ett faktum. Det blev kaos. Ingen visste längre vilket lag de tillhörde och alla sköt på alla. Snart kom Konrads grupp dit också. De blev till slut stående mitt i gången och sänkte sina vapen mot marken.

”Vad gör vi nu?” undrade ett av barnen.

”Antingen delar vi upp oss i nya lag eller så nöjer vi oss för dagen.”

”Vi kan inte sluta nu!”

Så de delade upp sig och sprang runt i gångarna, valven och salarna i timmar. De föll och snavade. De reste sig och föll igen. I det ena laget kunde barnen nästan känna sig som riktiga rebeller. De ville alla vara det och ingen protesterade. Världen snurrade. Thandiwe såg ljussken, laserstrålar som bröt igenom mörkret. Världen var mörk men dränkt i gröna nyanser. Merlin skrek och flickorna fick en adrenalinkick av ett slag de inte upplevt så långt de kunde minnas. Thandiwe som först tyckt att allt varit tomt och meningslöst glömde snart sig själv och hon blev nästan som en tolvårig pojke, med blodsmak i munnen och med en puls på hundrafemtio slag i minuten. De

föll senare utmattade ner på stengolvet. Ingen visste vem som hade förlorat eller vunnit. Konrad låg bredvid flickorna och andades.

”Det här måste vi göra om!”

”Aldrig mer!” sa Merlin och skrattade.

Thandiwe låg stilla och kände blodet brusa i ådrorna. Hon försökte minnas om hon någonsin hade upplevt något liknande förut men hon kunde inte erinra sig något. Bara för några dagar sedan hade hon aldrig trott att hon skulle göra något liknande. Det var lustigt, tänkte hon, men kanske kände hon en eufori av ett slag nationalhjälten hade känt, när slaget var vunnit och männen låg utmattade på marken. Merlin greppade tag i Thandiwes hand.

”Nu Thandiwe, vill jag att du talar om för oss vad allt detta betyder.”

”Var det inte du som hade alla svaren?”

”Inte den här gången.”

Thandiwe tänkte men hon kunde inte komma på något. Hon satte sig upp och såg in i Merlins ögon.

”Jag vet inte.”

”Det vet du visst.”

Merlin var allvarlig.

Thandiwe kände efter. Tomheten hon känt var borta men hon visste inte vad det kunde betyda. Var det flickan Merlin, den upphetsade leken eller något helt annat? Hon hade inte upplevt något liknande förut, åtminstone inte på många år. Hon visste inte om detta skulle vara länge eller om det bara var ett tillfällets nyck. Men när hon satt där och höll Merlins svettiga hand var det som att eldar tändes. Var det en kemisk urladdning? Neuroner som avfyrades i hjärnan? Eller var det helt enkelt så att något ovanligt hänt och hon inte visste hur hon skulle förhålla sig till situationen? Hon funderade. Merlin såg hennes förvirring.

”Känn bara efter.”

Thandiwe kände efter igen. Hon lyssnade. Hon kände hjärtat slå. Hon kände en klump bildas i halsen. Kanske hade hon haft fel om allt? Kanske var Merlins idé inte så dum när det kom till kritan? I vilket fall visste hon inte längre vad hon skulle säga. Hon släppte Merlins hand och föll sedan utmattad ner på golvet.

Reflektioner

Papegojorna muttrade för sig själva i sina burar. Illgröna, askgråa och röda. De sneglade på Thandiwe och hennes vänner. Uppenbarligen var de Metropolitens ögon och öron, uppsnappandes allt som sades av ineställets gäster. ”Tom! Du har svikit mig!”, ”Aldrig mera Alice! Aldrig mera!”, ”Ett glas vin tack! Ett glas vin tack!” Salen var full av människor av varierande slag. Gamla och unga, mörkhyade som vita, alla trängdes de i ”Poseidon”, en stor restaurang i den havsgudsinspirerade stadsdelen i stadens nordvästra del. Ett band spelade jazz i bakgrunden, så enerverande att det var svårt att koncentrera sig på det samtal som ägde rum. Thandiwe hade just berättat vad hon hade varit med om och reaktionen som kom var väntad.

”Du blev uppslukad av stundens omedelbarhet. Det är min bestämda åsikt... Självföredrar jag dock att bli uppslukad av något mer... Vuxet.”

En kille i bakgrunden talade högt för att göra sig hörd:

”Du har gått tillbaka till barnstadiet!” vilket åtföljdes av papegojornas skrän:

”Tillbaka till barnstadiet! Tillbaka till barnstadiet!”

De skrattade hejdlöst. Thandiwe lyssnade tålmodigt.

”Vi vill inte döma ut dig. Bara det att vi har svårt att förstå vad du ser i den där flickan Merlin.”

Ett gäng afrikaner kom in i restaurangen. Den ena bar en blå hatt som passande liknade en delfin. De andra var klädda i svarta dykardräkter, hårt slimmade runt kropparna.

”Tacka vet jag högkultur!” sa en av Thandiwes vänner.

Afrikanerna stannade till vid papegojorna. Snart blev de visade till ett bord, på ovanvåningen dit de gick via en spiraltrappa. Resten av gästerna var klädda i liknande stil. I en stad där varje dag var en fest, där allt som serverades var gratis, där det fria skapandet inte tycktes ha några gränser, var Thandiwe en passiv observatör. Ofrivilligt hade hon kommit till världen, uppfödd i världens främsta kulturella centrum, där det konstiga var vanligt och det ordinära en raritet.

”Jag är ganska trött på det.” sa Thandiwe med en suck.

Killen som sagt det tidigare nämnda tog till orda:

”Så kan vi alla känna, livet *är* meningslöst, det vet ju varje intelligent människa nu för tiden!”

”Livet är ett flöde. Ett konstverk i förändring.” sa en annan.

”Livet är naket och öde. Men vi kan dekorera det efter vår egen smak.”

”Efter vår egen smak.” muttrade en papegoja instämmande.

De skrattade. Som vanligt tog ingen egentligen något på allvar. Inget var övertänkt. Ingen brydde sig. Thandiwe var urlless på detta. Hon var urlless på halvironiska kommentarer, sagda bara för att överträffa andra. Hon var urlless på det liv hon levde. På vännerna hon umgicks med. Hon var urlless på sig själv och de val hon ständigt gjorde. Hon var inte bättre än någon annan. Vad var meningen med allt?

”Du tar livet på alltför stort allvar.” sa en tjej bredvid henne, ”Ryck upp dig!” De beställde in rom till hela gänget. Jazzbandet nådde ett crescendo. Alla synintryck och ljud blandades med lukten av fisk och alkohol. Detta var livet och livet var fienden.

Merlin hade faktiskt i allt detta börjat representera något enkelt och genuint, något som skilde sig från det liv Thandiwe hade lärt känna och vant sig vid. Något som inte var en illusion eller ett fantasifullt skådespel. Det spelade inte längre så stor roll att Merlin var ung och naiv. Tvärtom, tänkte Thandiwe, var detta hennes styrka.

”Imorgon kommer det ett nytt band till Slottsparken. Självklart måste alla vara med!”

”Anarkister förstås.”

”Självfallet. Men vilka är medlemmarna i bandet egentligen? Är det någon som vet vilka de är?”

”Inte en aning.”

”Ingen alls.”

Thandiwe stirrade ner i glaset. Hon lyfte det mot munnen och sedan upp mot näsan. Det luktade sött. Samtalet dog ut i bakgrunden. Hon tog en klunk, sedan tog hon en till. Hon blev snart riktigt full. Hon tog en längre promenad, raglande, stapplande, längs stadens gator. Överallt gick människor runt, ofta klädda i lösa dräkter och lustiga hattar. Thandiwe var yr. En äldre man såg hennes belägenhet och följde med henne en bit på vägen.

”Behöver du hjälp att hitta hem? Kan jag göra något för dig?”

Thandiwe såg på mannen med berusade ögon.

”Lämna mig bara ifred.”

Thandiwe gick. Hon gick och gick, men hon gick i en halvbåge, inte direkt dit hon skulle. Hon hamnade i ett mörkt kvarter. Det lyste ett gult sken ur vissa fönster. I ett blinkade det, förmodligen återskenet av någon datorspelande ynglings plattskärm. Det fanns inget genuint och äkta i denna värld, tänkte Thandiwe, allt var en flykt undan tillvarons meningslöshet. Hon satte sig ned och världen rämnade framför hennes ögon. Hon tänkte på flickan Merlin, men illamåendet gjorde det svårt att se något ljus i tillvaron. Vad kunde Merlin ge henne? En naiv flicka som inte förstått vad Thandiwe förstått, som inte sett vad hon sett, som inte var av denna världen. Hon var alldeles ensam. Ensam i sina tankar. Ensam i sin inre värld, som trängt in i tillvarons mysterier, och funnit livlös materia och energi i rörelse, som var totalt likgiltig inför vad hon tänkte, kände och gjorde. Hon var utlämnad åt spökena, demonerna, hundarna, som nu ylade sina sorgsna visor, och aldrig tycktes sluta. Inget slutade, inget var tyst. Allt var bara en kontinuitet av vad som tidigare varit. En fortsättning, en resa in i det okända, dikterad av obönhörliga och eviga lagar. Hon var för evigt bestämd att upprepa gångna misstag.

”Du behöver hjälp.”

Mannen hon tidigare mött lutade sig över henne.

”Jag mår bara illa.”

”Kan jag skjutsa dig hem?”

Thandiwe öppnade ögonen. En suddig gestalt, med oklara konturer.

Snart satt hon i en bil. Senare var hon hemma i sin lägenhet. Allt bara hände henne. Hon var aldrig delaktig. Ingenting kom från hennes inre. Allt kändes mekaniskt, redan förutbestämt. Som om ödet hade planerat allt för henne, fatalistiskt, givit henne mat och dryck, bostad och kläder. Allting var gratis, allting var fritt, ingen behövde leva ett liv i förtryck eller förnedring. Hon tänkte på Metropolitens födelse. På nationalhjälten som kämpat för frihet och rättvisa. För en plats för alla att leva ut sina drömmar på, sina dolda ambitioner. Thandiwe hade inga ambitioner. Eller åtminstone hade dessa förpassats till någon mörk vrå inom henne hon var livrädd att besöka. Hon var så medveten men ändå livlös. Hon tänkte på Merlin igen. Kanske var hon hennes sista hopp?

Det som ingen förstår

Fläktarna brusade ihållande i tågkupén. Den svala vinden från luftkonditioneringsanläggningen smekte resenärernas hud. Utanför passerade metropolens stadsdelar förbi i ett makligt tempo. Merlin, Thandiwe, Konrad och barnen färdades tillsammans, mot ett gammalt industriområde i stadens yttre delar. Trängseln var närmast obefintlig. Människor av blandad etnicitet delade samma utrymme utan några större konflikter. Trafikproblemen hade åtgärdats för ett femtontal år sedan och numera klagade ingen. Den autonoma kommunen styrde staden, från gräsrotsnivå och upp och demokratin var en levande realitet. Thandiwe tänkte att hon borde vara lycklig men hon var inte lycklig och sviterna från hennes tidigare fylla gjorde sig fortfarande påmind. Thandiwe satt tyst, i en slags dämpad melankoli och tittade ut ur fönstren på den högra sidan. Det var hennes dag i dag. Den dag när hon skulle få göra precis vad hon ville. Den dag när hon *var tvungen* att göra vad hon ville. De andra hade tillfälligtvis gett avkall på sina önskningar eftersom de sett hennes belägenhet.

De närmade sig stadens utkanter och här ändrades metropolens karaktär. Det högkulturella centrumet, med sina extravaganta utsmyckade byggnader, fick ge plats för dåtidens praktiska. Detta var stadsdelar med gamla byggnader som inte rivits, det var som en slags spökstad, med minnesmärken från en tid som varit. Konrad reste sig upp, de andra gjorde likadant och tåget saktade in.

Dörrarna öppnades och de gick ut. Hettan från utsidan mötte dem, vilket var en omtumlande upplevelse. De stod stilla ett tag och tittade sig omkring. Övergivna industrikomplex. Det var mycket fria ytor mellan byggnaderna, som mest verkade vara tillverkade av tegel och sten. Här och där stod det gamla fordon, som lyftkranar och truckar. En del mindre bilar. Alla var mer eller mindre angripna av rost.

”Och vad i herrans dagar gör vi här Thandiwe?” undrade Merlin.

Konrad hade nyss tänkt säga samma sak. De tittade på det övergivna området, som var täckt av grus och damm. Solen stekte från en klarblå himmel. Tåget började rulla och försvann snart ur synfältet.

”Om jag bara visste det själv.” sa Thandiwe, ”Jag dras hit av någon anledning... Kom så går vi.”

De började gå mot en byggnad stor som en fotbollsplan, med höga skorstenar. Thandiwe gick först.

”Vi följer varje steg du tar.” sa Merlin.

Det knastrade av grus under skorna, de kom fram till ett stålstängsel och de gick längs med detta tills de kom fram till en grind. Grinden var låst.

Utmaningen verkade tända barnen, som inte hade något problem att ta sig över stängslet. Sist över var Merlin och snart gick gruppen över den inre gården. Gruset var gulbrunt och här och var bröt ogräs upp ur marken. Thandiwe fortsatte, fast besluten att ge sin outgrundliga vilja en chans. Det tjänade ingenting till att tänka negativt mer. Hon var bortom det sinnestillstånd som dömer och värderar. Det fanns inget att återvända till, inget att hålla fast vid, bara gruset, himlen och solen.

De upptäckte snart att det fanns krossade rutor längs med fabriken vägg. De gick fram till ett av dem. Man kunde sträcka in händerna genom rutorna och komma åt hasplarna som höll fönstren på plats. Fönstren gick upp och snart stod de inne i byggnaden, som var full av maskiner i ålderdomlig design. Ögonen vände sig snart vid mörkret. Det var högt till tak. Luftigt. Ljuskäglor trängde in genom fönstren. Det var alldeles tyst.

”Nudå?” undrade Merlin.

”Vi inspekterar,” sa Thandiwe, ”var tysta.”

Hon ledde dem genom en labyrint av gamla maskiner. De gick på ett halvt sammanbundet led som ibland upplöstes till förmån för privata utflykter. Byggnaden var otvivelaktigt en relik från en svunnen tid. Den skapade associationer till en tid när folk slet för sin överlevnad. En tid när arbetet inte var en passion, utan ett måste. Tanken var spännande och kittlade deras fantasi.

De fick snart syn på några gamla stövlar. Någon hade gått i dem en gång, någon hade lämnat dem där och aldrig mer kommit tillbaka. Levde personen fortfarande? Vad gjorde han nu? Hade han slagit sig till ro, som så många andra, försoffats i en tid utan krav och bekymmer? Eller hade han i stället gjort något meningsfullt av sitt liv? Rentutav...

De öppnade en dörr och kom in i ett gammalt omklädningsrum. Overaller hängde i vissa av skåpen. Det luktade olja och gammal svett. Skåpen var gråa och praktiska, på vissa av dem hade några satt upp bilder. De flesta föreställde bilar av gammal modell, av samma slag de tidigare hade sett därute. Så tunga och klumpiga. Designade för en värld där det praktiska var första prioritet. Andra föreställde nakna kvinnor. De var faktiskt rätt vackra för att vara porrbilder, tänkte Thandiwe, och det var ju inte längre kontroversiellt. Mitt i allt detta en deju-vu.

”Jag tror jag minns något,” sa hon, ”pappa brukade jobba i en fabrik.”

De kom inte längre och gick ut samma väg som de kommit. De tog en ny väg genom maskinparken. Ett löpande band. Ett skruvstäd. En slags pneumatisk lyftanordning och en massiv press. De gick under tystnad medan de drog in atmosfären. Det var en sak att drömma om vad som varit och en helt annan att leva i denna verklighet, tänkte Thandiwe, att göra det monotona arbetet dag efter dag. Konrad spanade uppåt. I den annars luftiga lokalen, där det var högt till tak, fanns det olika våningar. Långt uppe fanns det en stor vindruta, en slags utkiksplats över fabriksgolvet där nere. Kanske var det där driftschefen hade hållit till, tänkte Thandiwe, innan arbetarna organiserat sig i den stora revolutionen, där de tog kontroll över produktionsmedlen?

Jag känner också något.” sa Konrad.

”Vad då?” undrade Merlin.

”Någon slags drömsk eufori.”

Merlin kände det också.

”Kanske är detta anledningen till att vi är här?”

Thandiwe, som förstått att Merlin riktat sig till henne, såg upp.

”Kanske det.”

Utan att ifrågasätta varför gick gruppen uppför trappan som ledde till övervakningsplatsen. Det ekade metalliskt för varje steg som togs. Det var en nästan dystopisk skönhet över interiörerna. På håll var det väldigt vackert, en speciell stämning som skapades med mörkret, maskinparken och ljuset som sipprade in genom fönstren. Thandiwe var tyst. Något gammalt gjorde sig påmint igen, en känsla hon inte kunde skaka av sig, något från hennes förflutna. Sedan var det nästan som att

hennes sinne tömdes på innehåll. Hon var uppslukad, trollbunden av något hon inte förstod. Merlin såg henne men förstod att alla ord var överflödiga.

De kom fram till övervakningsplatsen, öppnade dörren och gick in. Det var ett gammaldags kontor, med klumpiga telefoner, kopiator, datorer och diverse papper. Den unka luften var ännu mer unken här. De drog efter andan.

”Jag tror inte på spöken,” sa Thandiwe, ”men känner ni vad jag känner?”

Konrad sneglade på henne med sina mörka ögon.

”Man kan lätt börja fantisera om vad som hänt här.”

”Och fantasin är förstås mycket intressantare än verkligheten.” sa Thandiwe.

”Och det är kanske därför vi är här?” sa Merlin.

De var tysta ett slag. Thandiwe satte sig ner på en snurrstol. Hennes byxor blev skitiga av damm. Barnen satte sig på ett bord. Merlin började läsa innantill från ett gammalt dokument.

”Vad gör vi?” undrade ett av barnen.

”Inget särskilt,” sa Merlin, ”vi tar det lugnt ett slag.”

”Hur länge?”

”Ja hur länge?” undrade Merlin.

Ingen sa något. Thandiwe tittade ut genom fönstret som vätte mot maskinparken. Hon kände det nästan som om hon varit där förut. Som om det var *hon* som stått där och delat ut order. Något påtagligt vibrerade i luften, en spänning, något mystiskt ”annat”. De kände det alla.

”Nu vet jag!” sa Thandiwe plötsligt, ”Allt detta är en längtan bort! En längtan efter en annan tid! Till barndomen! En längtan bort från mitt meningslösa liv!”

Merlin lade ner dokumentet.

”Så spännande!”

Konrad rynkade på ögonbrynen.

”Du passar inte in i samhället?”

”Det är ju det jag säger! Passar inte in här. Inte hemma. Inte i världen.”

”Trivs du inte i vårt sällskap?”

Thandiwe funderade ett slag. Hon mötte Konrads blick med lugna ögon.

”Jo visst, när du säger det. Det är faktiskt rätt... annorlunda.”

De stod tysta ett slag och spanade ut över fabriksgolvet. Thandiwe tänkte mera och insikterna förbryllade henne. Att hon hade gått i en sådan bubbla och inte sett något klart! Det var som att ett skratt bubblade upp i hennes mage men det låste sig i halsen. Ett av barnen skruvade på sig.

”Måste kissa!”

Thandiwe vände sig till barnen.

”Ni förstår förstås inte alls vad vi pratar om?”

Barnen var tysta. De skakade på huvudet. Thandiwe tittade på dem med en förnyad form av medkänsla. Deras ögon var som frågetecken.

Uppbrottet

Rummet var klätt i naturens färger. Vid fönstret konkurrerade vildvuxna klättrväxter om utrymmet. De hade till och med börjat sprida sig till taket. Thandiwe sov i en slags tempererad regnskog och väggarna var också boning för allehanda tavlor. De föreställde futuristiska städer, utopier, som ännu inte förverkligats. Samtidigt kunde man se likheter mellan dessa och Metropolen, där det mångkulturella och fantasifulla överdådet var viktigare än det funktionella. Längs en vägg stod det en bokhylla med traditionella böcker och vid ett gammalt skrivbord i trä fanns det en skärm. Den var påslagen och ett blåaktigt sken syntes i rummet. Morgonens nyheter spelades upp medan Thandiwe vaknade ur nattens slummer.

Hon gnuggade ögonen, halvt omedveten, drog sig ett tag innan hon satte sig upp på sängkanten. Hon kisade mot ljuset som kom in genom fönstret. Gårdagens händelser hade under sömnen febrilt bearbetats av hennes undermedvetna. Hon hade drömt en stor del av natten och var närmast utmattad. Yrseln var påträngande men hon reste sig upp. Hon kastade en blick på skärmen. Det pratades en hel del om arbetsfördelning och omorganisation. De frivilliga arbetarna ville dela upp arbetsbördan sinsemellan, så att varje individ fick pröva på de flesta av jobben. Det var mera stimulerande, sades det och bidrog till att skapa individer som fick möjlighet att utvecklas över ett bredare register, där både vänster och höger hjärnhalva aktiverades. Detta skulle skapa större tillfredsställelse i arbetslivet.

Thandiwe slog trött av skärmen och gick tyst ut i köket. Köket var blått, himmelsblått och rummet var som en stor målning. Den föreställde albatrosser på flykt, som seglade över dyningarna i havet. Ett skepp kunde anas på en vägg, på väg över horisonten. Tittade man noga kunde man se hoppande delfiner, valar och öde öar. Bordet var likaså dekorerat i marina färger. Några skulpturer stod intill väggarna. De föreställde människor från olika kulturer och bakgrunder. Det afrikanska blandades med det arabiska och europeiska. En lång och smal man, som liknade Thandiwe ganska mycket, satt och skådade ut över oceanen, närmast drömmande och intill honom satt en skara barn, klädda i yviga och lösa kläder, som om de lyssnade till honom.

Thandiwe gick fram till kylskåpet och plockade ut två förpackningar. I en av dem fanns en rödaktig gelé och i en annan en mjölkliknande vätska. Hon hällde något av de båda i en mixer, satte igång den och väntade några sekunder. När substanserna blandats, stängde hon av mixern och hällde upp den ljusröda drycken i ett glas. Hon gick iväg till vardagsrummet.

Om Thandiwes sovrum var en djungel och köket en ocean, var vardagsrummet en klippig bergstrakt. Det fanns stora stenblock i rummet. Väggarna var gråspräckliga, man kunde ana grottor och vita bergstoppar. Det fanns syntetiska lamadjur och bergsgetter, de verkade nästan levande och kastade sina blickar över röran i rummet. Skärmen, bredvid vilken Thandiwes lillebror ofta spelade datorspel, stod vid en vägg. Thandiwe satte sig ner på ett stenblock, vars ovansida var formad till en fåtölj, och tog en klunk av den energiladdade drycken. En replika av ett flygplan hängde i taket.

När Thandiwe gick ut på balkongen tittade hon ut över grannskapet, stadsdelen och himlen. Några varmluftsballonger svävade i skyn, en zeppelinare gled fram ovanför ett torn och hettan från några flygplansmotorer fick vattenånga att bildas i atmosfären. Flygplanen var av samma slag som det som hängde i vardagsrummet. Mörkhyade människor gick runt i området och det rörde sig djur på marken. Här och var stod det statyer av människor, dekorerade med masker, klädda för fest och dans. En totempåle stod intill några fantasifullt designade hus. Det fanns en stor byggnad som närmast liknade en hydda men byggt i modernt material. Det var luftigt, som en vy av ett futuristiskt Afrika, där kulturen fått växa obehindrat och folket fått sin vilja fram.

Thandiwe såg allt men hon kände inget. Hon gick tillbaka in i lägenheten och tittade in i sin lillebrors rum. Han sov fortfarande och hon ville inte störa. Istället gick hon in i köket. Ur en låda tog hon fram flera påsar. Hon gick runt i lägenheten och synade golven, väggarna och taken. Rätt som det var började hon plocka ner saker från väggarna. Hon monterade ner flygplanet i vardagsrummet och lade ner träskulpturerna från köket i en av påsarna. När hon kom in i sitt eget rum gick hon fram till bokhyllan och började ösa ner böcker. Hon stannade upp något när hon fick syn på en av dem: "En handbok i konsten att leva" Den var skriven av metropolens största revolutionär. Hon suckade något innan hon lade ner den i påsen. Snart gick hon runt längs väggarna och plockade ner målningarna som hängde där. Påsarna fylldes av saker och en hög bildades på golvet. En stund senare gick hon ut ur lägenheten, med hela lasset i sin famn, in i den lugna parken en bit därifrån.

Hon omgärdades av växtlighet från den afrikanska kontinenten. Det var exotiskt, fullt av palmer, regnskogsträd och lianer. I vissa av träden fanns det apor och det var fullt av fåglar. En vit stork skyndade undan när Thandiwe ginade över gräset med stora kliv. Det var fullt av statyer men glest med människor. Hon stannade vid en eldstad. Hon lade ner hela lasset på marken, tog upp några böcker och började riva sidor ur dem. Hon knycklade ihop sidorna och lade dem på eldstaden. Hon byggde omsorgsfullt och målmedvetet upp en brasa, tog ut en tändare ur fickan och tuttade på.

Röken bolmade vitt. Det tog inte lång stund förrän brasan var övertänd och Thandiwe satte sig ner på en stock nära intill. Bredvid henne stod det en stor skulptur som skildrade stadens utveckling, från primitiv diktatur till en mångkulturell fristad. De viktiga årtalen och nyckelpersonerna var angivna. Metropolen hade inte alltid blomstrat. De första åren hade varit långa och svåra. I kaoset som uppstod ur den stora revolutionen svalt människor, terrorattentaten var många och det tog tid innan förhållandena hade stabiliserats. Men tack vare en grupp av eldsjälur, som med konst, musik, litteratur och politisk aktion påverkade den stora massan, säkrades framtiden och metropolens unika särställning skulle med tiden bli allmänt erkänd. Nu växte metropolen snabbast av alla städer.

Thandiwe tittade in i brasan och sedan in i sig själv. När flygplanet tog eld, tavlorna förkolnade, när böckernas pärmar sveddes och svartnade var det som om hon brände upp en del av staden, som om hon hämnades på en kultur som hindrat henne från att finna det verkliga livet, det autentiska, bortom alla bilder och ljud. Hon hade anat att det måste finnas något annat, något bortom detta liv av många språk, toner och dialekter, något hon känt i fabriken, i kriget i mörkret, i relationen med Merlin och Konrad. Hon hade förstått att hon måste förändras, att hon måste bli något som staden inte hade krävt, som ingen pratade om men som verkade vara det enda väsentliga.

En vindpust fick brasan att glöda och lysa. Lågorna slickade böckerna, tavlorna, skulpturerna och planet. De representerade tillsammans det liv som Thandiwe inte

längre ville leva. I böckerna hade hon läst det som hon förväntades kunna men läsningen hade med tiden hindrat henne från att leva med det som är. Tavlorna representerade ett ideal, en futuristisk dröm om Metropolen, en dröm som alla levde för och närde, men folket hade tappat verklighetsuppfattningen. Skulpturerna brann och det var som att hon gjorde upp med sina gamla vänner. Hon eldade också dessa i detta nu, hon brände upp meningslösa relationer, hon brände upp längtan efter nya fyllor, nya uppträdanden, nya evenemang i stadens parker. Planet var bara så uppenbart ännu en symbol för framsteg, tänkte Thandiwe, och hade därför också förtjänat sin plats i elden. Thandiwe strök ett stort streck över sitt förflutna och mindes hur allting hade varit. Att hon funnit något gott på vägen, men att vägen hade delat sig och hon inte förstått om hon skulle gå åt höger eller åt vänster. Nu ville hon inte längre gå i någon av dessa riktningar. Hon lämnade vägen. Brasan brann och hennes förflutna förvandlades till glödande kol och aska. Hon kände hur kopplingen till världen upplöstes, hur emotionella trådar och kluvna tankar fattade eld och gick upp i rök.

Hon gick fram till elden och kände hettan mot ansiktet och handflatorna. Det var så här det var och allting blev plötsligt så tydligt. Hela hennes liv hade pekat i denna riktning. Hon hade fyllt det med det innehåll som byggde civilisationer. Som gjorde dem stora och stolta, som födde dem men som med tiden också säkrade deras framtida öde. Kanske skulle Metropolen en dag gå mot sin undergång, precis som andra civilisationer gjort förut? Eller skulle den utvecklas, förändras, leva upp till de ambitioner som nationalhjälten så öppet hade pratat om och verkat för? Man får aldrig lägga sig till ro, tänkte Thandiwe, dekadent, försoffas utan tanke på lidande och bekymmer. Nej, man måste möta tillvarons krav, se tiden, följa med världen i dess ständiga flöde. Thandiwe hade blivit en passiv observatör, en död bland levande och nu var det dags att göra något åt saken. Hon tittade in i brasan som nu hade blivit en vit askhög och blickade sedan framåt. Hon visste inte vad hon skulle göra. Hon visste inte vem hon ville bli. Hon visste bara att ett kapitel i hennes liv var över. Resten av boken var fylld av tomma sidor och drömmar väcktes. Hon vände sig om och började gå. Hon gick ut ur parken mot huset som skymtade mellan träden. Hon gick därifrån och hon såg aldrig mera tillbaka.

En futuristisk knytpunkt

Thandiwe och Merlin åkte nerför ett långt rullband. Hela konstruktionen var inglasad och de såg tydligt de nybyggda stadsdelarna resa sig som ljusa futuristiska dagdrömmar mot skyn. Ingen kunde ta ifrån ingenjörerna det faktum att deras kreativitet äntligen fått fritt spelrum. Lutande byggnader, dekorerade fasader, spiralformade torn... Mitt i allt stadens stolthet: Den stora skulpturen föreställde ett stort akacieträd, hundratals meter högt, fullt möjligt att röra sig i, med kontor, bostäder och restauranger ute bland grenarna. Grenverket gav skugga åt människor som pustade ut på fantasifulla terrasser, i ovala formationer, som närmast förde tankarna till kinesiska risodlingar på bergssidor. Stadens puls var här ganska hög men inte direkt påträngande.

De kom ner i "källaren", en träffpunkt i stadens centralaste delar, som låg under marknivå. De sicksackade mellan folk som delade ut program för kvällen, med dess enorma utbud av föreställningar. Det fanns något för varje individ, för varje form av kulturell böjelse. Mitt på planen, som omringades av fik och restauranger, var det en fontän, och en liten skara människor hade samlats här. Merlin hade beslutat att de skulle förflytta träffpunkten dit, då chansen var större att fånga intresserade.

Mitt i folksamlingen var det en individ som tog större utrymme än de andra. Hans rappa röst skar igenom luften och träffade tjejerna som inte var speciellt förvånade. Det var ganska troligt att de skulle träffa på någon som han i denna del av staden. Han var klädd i moderiktigt lösa kläder. En beige huva hängde ner på hans rygg. De säckiga byxorna bredde ut sig och tog ofrånkomligen rejält med plats. Han var kortklippt och lite rufsig på ett utstuderat sätt. Han var, tänkte Thandiwe, som hämtad från någon rymdopera och det enda som saknades var strålpistolen i hans hand.

"Har man sett, har man sett, är det inte våra arrangörer som gör entré!"

Thandiwe och Merlin stod snart framför den lilla skaran, som förväntansfullt väntade på deras svar.

"Nå, berätta! Är det inte ni som står bakom denna tilldragelse? Har jag fel?"

Thandiwe kunde inte låta bli att le åt den unga mannens sätt att tala. Det var inte som att hans ord riktats till dem allena, utan som om det var föreställning och hela staden lyssnade.

"Visst har du rätt unge man," sa Merlin och flinade, "och vem är du?"

Han lade den högra armen mot buken och bockade artig.

"Bara en medpassagerare på skeppet jorden, liten och trasslig, på väg mot ingenstans. Ni kan kalla mig Pierre."

Merlin skrattade.

"Jaha du. Jag är Merlin och den unga damen bredvid är Thandiwe. Vi är här för att ha lite kul. Och ni?"

"Vi låter vindarna bära oss dit vindarna vill. Och vindarna blåser idag i eran riktning."

Thandiwe hade redan från början inte mycket till övers för denna man, som tycktes överdrivet mån om att framhäva sig själv. Han stod upprätt och stolt och

representerade något hon inte längre kunde identifiera sig med. Han var en slags stereotyp, en karikatyr över staden med dess kulturella överdåd och finess.

”Och våran riktning är idag mot havet, inte sant Thandiwe?”

”Det är sant... Men låt oss rösta.”

”Till havet. Till sjöss? Och vad innebär det om jag får fråga? En kort seglats?”

”Inte direkt... Strandliv. Snorkling. Kanske surfning.”

Folk i gruppen vände sig mot varandra, det viskades och mumlades ett slag.

Pierre såg upp.

”Varför havet? Varför något så... vanligt?” Han harklade sig och fortsatte:

”Visste ni att sådana här sällskap har uppstått på flera andra ställen i staden?”

Merlin såg på honom utan att ta illa vid sig.

”Det visste jag inte... Vad är det för fel på havet?”

Pierre log.

”Havet hör till den gamla skolan. Förstår ni vad jag menar? Jag tycker, eller vi tycker, att vi kunde göra något mera... originellt.”

”Som vad då till exempel?”

”Vi var med i en grupp för en vecka sedan och de hade häftiga idéer... Till exempel besteg vi akacieskulpturen. Sedan spelade vi andra människor en slag. Gick in i roller. Flippade ur totalt. Förstår ni vad jag menar?”

Thandiwe var tyst men för varje ord Pierre uttalade var det som att hon mer och mer fick sina fördomar bekräftade. Han var en sådan där populär förmåga, troligen en kändis, ett riktigt stjärnskott. Ja och nu mindes hon. Hon hade sett honom förut. Han var hallåa i den interaktiva televisionen. Hon såg på Pierre med bister min.

”Vi hade tänkt att bara slappna av lite ute vid havet. Inga upptåg.”

Mumlet utbröt i gruppen igen. Viskningar. Folk tittade då och då misstänksamt mot de två tjejerna. Pierre tog till orda:

”Okej då. Vi åker till havet. Men på ett villkor.”

”Ja?”

”Att vi hittar på något kul.”

”Som vad då till exempel?”

”Vattenlekar eller något. Havet gör mig bara så... trött.”

De skulle just gå när Konrad kom gåendes på sitt karaktäristiskt lediga sätt. Han bar som vanligt på sitt mystiska lugn och ingen av tjejerna hade listat ut vad det egentligen betydde. Thandiwe var i hemlighet attraherad av Konrad men han verkade så svärfångad. Dessutom hade hon redan så mycket med sig själv att det räckte och blev över. Konrad slog följe med den brokiga skaran som sakta började gå mot tågstationen.

* * *

Stranden var fylld av människor av varierande slag. Afrikaner, Européer och Araber. Någonstans, mitt i hopen, satt en grönlänning, nyinflyttad och desillusionerad. Han undrade vart han hade kommit. Inte heller här var det lugn och ro. Det fanns byggnader som reste sig som strandslott ur sanden. Byggnaderna var vita och utsmyckade med tinnar och torn. Långa rep var uppspända mellan husen och på dessa fladdrade flaggor i regnbågens alla färger.

Vågorna var höga och det var svårt att hålla sig ovanför ytan. Thandiwe drog in luft men gång på gång drogs hon ner av vågorna och strömmarna. Hon spelade en skadad blåval och kippade efter andan. Runt omkring henne simmade människor i ett arrangerat rollspel. Det var havslevande djur som Hajar, Delfiner och Sjölejon.

Thandiwe dök och kände trycket växa sig starkare i hennes öron. Ett svagt pipande ökade i styrka. Hon öppnade ögonen och såg bruna händer. Allt var utsuddat och otydligt.

Detta var leken: Att spela något havslevande djur i några minuter. Pierre dikterade vem som skulle vara vad och vad som skulle göras. Föreskrifterna var ganska lösa. Man kanske skulle vara rasande, lugn eller uppspelt. När som helst kunde Pierre ändra sig och ge nya instruktioner.

Thandiwe rörde sig under vattnets yta. Vattnet var nästan ljummet och egentligen ganska uppfriskande. Men hur rörde sig en skadad blåval? Satt skadan i ryggen eller i stjärtfenan? Varför var det så självklart att Pierre skulle vara diktator? Thandiwe tyckte att det var en fånig lek men nu hade hon bestämt sig för att vara med och gav inte upp i första taget.

Hon såg de lösa konturerna av en människa som närmade sig snett framifrån. Hon simmade krampaktigt och kände ett starkt behov av att få andas. Den förbipasserande försvann åt höger sida och hon gjorde som Pierre sagt, gled längs med botten ända tills luften tog slut. ”Jag måste upp till ytan!”

Någon greppade tag i hennes ben. Hon sprattlade och paniken stegrades. Hon var fast, sparkade förtvivlat och leken var plötsligt blodigt allvar. När hon kom upp till ytan såg hon vem det var. Det var en av främlingarna de träffat i ”Källaren”. Det var en vuxen man och han gjorde slingrande rörelser med sina armar. Thandiwe iakttog honom utpumpat. Han var en bläckfisk. En vit bläckfisk. En sådan där gigantisk bläckfisk Thandiwe läst om i rader av undervattensäventyr. Alltsammans passade honom, tänkte hon.

”Fly!” skrek Pierre, ”Fly för ditt liv!”

Thandiwe drog hastigt efter luft och dök viljelöst ner i vattnet. Hon simmade utpumpad och uppgivet. Var bläckfisken efter henne? Skulle hon bli uppäten? Spelade det någon roll? En människa dök ner i vattnet framför henne. Människan sträckte ut sina händer och drog ner henne mot botten. De tumlade runt, runt och snart slingrade de in sig i varandras armar. Thandiwe hade ingen aning om vem det var. När de kom upp till ytan såg hon att det var Konrad. Hon andades häftigt.

”Para er!” skrek Pierre, ”Para er nu!”

Konrad simmade runt och greppade tag i Thandiwes rygg. Sedan höll han henne hårt och juckade teatraliskt. Thandiwe kände för att fly.

”Så ska det se ut!” sa Pierre, ”Det börjar likna något!”

Resten av människorna rörde sig som en hord av sinnessjuka individer, alla med en särskild roll i skådespelet, klumpigt och djuriskt. En samling av åskådare hade bildats vid stranden. Några barn undrade om de fick vara med, en gammal kvinna ruskade på sitt huvud.

”Och nu, kära vänner, ska vi upp på stranden!”

De simmade och vadade, kastade sig framåt längs med vågorna. Vissa fick kallsupar, andra snubblade och föll.

”Fort, fort! Ni är havssköldpaddor nu och ni ska gräva gropar!”

De gick på alla fyra. De gick som skadade havssköldpaddor medan havsfåglarna väsnades nära intill. Snart fann de sina platser på stranden och började skyffla sand.

Merlin låg bredvid Thandiwe som på allvar hade tröttnat.

”Har du tråkigt?”

”Minst sagt!”

”Varför då?”

Thandiwe grävde med händerna och en grop hade börjat bildas. Hon var förbluffad över att Merlin inte kunde se vad hon såg och hon tänkte på deras första möte.

”Jag tycker det är kul.” sa Merlin och log.

”Jag ser det.” sa Thandiwe.

”Ni är havssköldpaddor!” utbrast Pierre, ”och havssköldpaddor pratar inte!”

Thandiwe tittade på Pierre som stod rakt och upprätt. Han stod rakt som en staty och delade ut order. Hans säckiga byxor vajade i vinden och måsarna skrånade. Människorna grävde, vuxna människor och detta var allt de kunde göra. Poängen hade varit att ge sig hän, att gå in i en roll, att glömma sig själv och sitt fåfänga liv.

”Gräv ner er själva i gropen!” befälde Pierre och de lydde.

De skyfflade frenetiskt. Åskådare pekade och skrattade. Grönlänningen hade gått fram till gruppen och iakttog den brokiga skaran som för länge sedan hade glömt sig själva, eller kanske rättare sagt hade tagit ett kliv tillbaka i evolutionen! Detta var staden, detta var den plats dit han hade kommit och han undrade varför.

Han hade lockats av det ekonomiska framåtskridandet, att villkorslöst kunna ägna sig åt filosofin och konsten. Men när det kom till kritan, när saker och ting ställdes på sin spets, var detta grädden på moset. Detta var vad folk valde att göra av sina liv. Han hade sett det i den interaktiva televisionen, han hade sett stadens ungdomar fylla tomheten med meningslösa lekar och kroppsliga njutningar. Det fanns gott om fantasi, bilder, ljud och lukter, men inget hade någon djupare eftertanke eller någon som helst betydelse.

De krälade som ormar i stoftet.

”Vilken misslyckad möjlighet!” tänkte grönlänningen. Ett samhälle som förverkligat en av mänsklighetens största drömmar om frihet och rättvisa, ett samhälle som gjorde det möjligt för människor att på allvar börja fundera på livets stora frågor. Aldrig någonsin tidigare hade människan fått denna tid till sitt förfogande. Aldrig någonsin hade hon haft en sådan fantasi, en sådan kreativitet, ett sådant hav av mångkulturella skatter. Men vad använde hon de resurserna till? Vad gjorde hon när ingen krävde något, när ingen tyrann gav kallsinniga order? Hon borrade ner sig i sanden! Hon begravde sin kropp i sanden, lekandes något slags nihilistiskt rollspel utan minsta mening eller mål.

Människorna var nästan helt täckta med sand. Pierre var tillfreds. En vindpust fick vattnet att ryka och skumma. Grönlänningen skakade på huvudet och gick sedan besviken därifrån.

Ingen återvändo

Thandiwe låg i sin säng och stirrade upp i taket. I bakgrunden kunde hon höra grannarnas musik. Den storsvulstiga, ultramoderna, närmast symfoniska populärmusiken trängde in i hennes öron. Eftersom hon själv var stilla kunde hon känna vibrationerna i väggarna och golvet. Hon tänkte att staden var som ett stort vilddjur, som sårats till döds av en krigare. I sin arma förskräckelse, i sin outhärdliga vända, uppbadade vildjuret alla sina krafter i ett sista förfärligt skri. Skriet ljöd genom väggarna, golvet och taket. Det ljöd ute på gatan och sände sina chockvågor långt ut i yttre rymden. Så måste det vara. Det fanns ingen tystnad i denna världen.

Hon reste sig upp. Hon vankade av och an, stirrade in i målade men tomma väggar. Hon tittade ut genom fönstret. Därute låg innergården. Den var tom sånär som på en gammal kvinna som satt nära en husfasad med bröstet vänt mot solen. Thandiwe kände sig nästan som hon. Gammal, tidlös och ”tråkig”. Hon gick in i köket och hackade lite grönsaker. Hon åt dem precis som de var. Golvet vibrerade av bastoner från våningen under. Thandiwe lyssnade. Vad skulle hon göra? Vad var meningen med hennes liv?

Mobiltelefonen ringde i hennes ficka. Hon tog upp den och kollade vem det var. Det var Merlin. En flod av tankar brusade upp i Thandiwes medvetande. Hon visste mycket väl att hon skulle kunna spendera ännu en dag i hennes sällskap, och kanske rentutav glömma sig själv. Men Merlins påhitt var en lek och hon kände inte längre för några lekar. Hon sökte efter något större, något som inte var en tillfällig flykt eller distraktion. Något som kom från hennes inre. Något som gjorde att hon kunde leva med sig själv när allting där ute var stilla, när all aktivitet var över. Hon stoppade ner mobiltelefonen i fickan.

Thandiwe gick och satte sig på stenblocket i vardagsrummet. Hon slog på den interaktiva televisionen. Utbudet av kanaler var överväldigande. Hon visste att hon lätt skulle kunna förströ tiden i något alternativt universum, bejakandes varje liten drift. Men inget tycktes längre intressera henne, inget fångade hennes uppmärksamhet. Hon såg uppklädda män, magiker och clowner. Hon såg utomjordiska väsen, fantasifulla fordon och slott. En explosion av bilder och ljud. Hon fick nog och slog av TV:n.

Hon satt stilla och blundade. Hon satt där och kände ångesten krypa i bröstet och sedan i hennes leder, armar och ben. Hon satt där och hon flydde inte längre. Hon var ångest och inget annat ledde längre bort henne från detta faktum. Hon andades. Det kändes underligt och svalt. En inre röst av kapitulering dränkte henne i dova ljud. Hon bara satt där och stirrade in i väggen.

Mobiltelefonen ringde igen. Hon brydde sig inte om den. Det gick många signaler innan den tystnade och dog.

Hon satt där hon satt och hennes vilja var borta. Vad spelade det längre för roll om hon stretade och drog? Vad spelade det för roll om hon var socialt angelägen? Vad spelade det för roll om människor gick runt och var oroliga? Hon oroadde sig inte längre och de skulle få veta tids nog. Hon var bara i detta: I kroppen, andningen och pulsen som taktfast pulserade i hennes huvud. Det fanns inte längre någon återvändo.

Det fanns inte längre något som höll henne kvar i det förflutna. Hon var här och nu och lät det ske som måste ske. Ett dråpslag. En gudomlig uppenbarelse? Hon var redo för allt.

* * *

Dagarna gick. Thandiwe gick runt i grannskapet som en spöklik skugga. Hon gick runt på dagarna och nätterna. Hon gick och gick och svarade aldrig i telefonen. De var säkert oroliga nu. De tänkte nog att hon gått ner i en depression. Men hon var bortom alla depressioner. Hon lät bara saker ske, utan personlig involvering. Vad tjänade det till? Hon var tvungen att försonas med sig själv. Hon var tvungen att vara ångest. Hon var tvungen att gå, att andas, att lyssna.

Thandiwes bror slog en kortare stund följe med sin syster.

”Vad gör du?”

”Inget särskilt.”

”Vad är fel?”

”Inget speciellt.”

”Kommer du hem snart?”

”Kanske senare.”

Han tröttnade snart och Thandiwe var ensam.

Hon var ensam med sig själv men det fanns inga tankar. Det fanns ingenting som hindrade henne från att se in i sig själv. Se djupare in än vad hon någonsin gjort förut. Hon hade gjort detta men hon hade inte vågat vara kvar i tomheten. Den var avgrundsdjup, utan färger, utan nyanser. Den hade varken lukt eller smak. Den var ingenting men ändå någonting. Hon hade varit rädd för den, backat tillbaka. Nu fanns det inte längre någon återvändo. Mörker bubblade upp i hennes hjärta. Hon stod där och tittade ner i rännstenen. En man passerade henne, han såg på henne oroligt men möttes sedan av en smått avvisande blick.

”Jag dör, men jag är inte längre rädd för döden.” Hon visste inte om han hörde henne.

Hon satte sig ner på en bänk på en plats som angränsade till parken. Hon lyssnade till fåglarnas sång. Det var klar himmel, mitt på dagen och hettan var överväldigande. Hon ville inte bort, hon ville inte vara kvar, hon bara satt där och sjönk djupare in i tomheten. Fåglar samlades runt henne. De var närgångna, nyfikna och allerta.

”Det får ske, det som måste ske. Jag bryr mig inte längre.”

Hon såg på fåglarna på ett sätt som hon aldrig hade gjort förut. Hon hade aldrig kunnat observera utan egen inblandning, inte låtit den oförfalskade verkligheten uppfylla hennes väsen. Inte som den här gången, inte som nu.

”Men?”

Mitt i allt var det som att mörkret började skingras. Det var som att hon genomlystes av ett inre ljus hon inte kunde förklara. Fåglarna rörde sig fortfarande framför henne på marken. Allting var som det brukade men det var som om hon såg bortom tingen. Det var en mystisk känsla av något tidlöst, som om det förgångna och framtiden blandats och blivit ett.

Hon satt där hon satt och fåglarna var kvar. De var bruna, gråspräckliga och svarta. Hon urskiljde detaljer hon aldrig tidigare sett. Hon kände hjärtat slå. Det var lite grann som när hon gick upp för den där trappan i fabriken. En märklig känsla, men detta var påtagligare än förut. Och var det detta hon varit så rädd för? Var det detta hon mest av allt hade fruktat?

”Hur har jag kunnat vara så dum?”

Thandiwe stirrade ut i tomma intet.

Hon reste sig, lämnade fåglarna och gick med bestämda steg mot lägenheten. Hon gick genom kvarteret. En gammal dam som hade haft koll på henne såg på henne genom ett fönster. Thandiwe vinkade och damen vinkade tillbaka. Ett leende spred sig över hennes läppar.

* * *

När Thandiwe kom hem väntade Merlin på henne. Hon stod i den tomma farstun och mötte det kringvandrande spöket, som nu äntligen hade hittat hem.

”Vad har du gjort? Varför svarar du inte i telefon? Vi är oroliga.”

Thandiwe lös av ett utomjordiskt skimmer.

”Det finns saker som inte lätt låter sig sägas... Men nu är jag tillbaka och i god form!”

Merlin var konfunderad.

”Hur så?” undrade hon och skakade på huvudet.

”Kommer du ihåg det där du sade om att meningen med livet är här och nu?”

”Ja?”

Thandiwe log hemlighetsfullt.

”Du kanske har rätt. Men bara om vissa villkor är uppfyllda.”

”Vad pratar du om?”

”Det skulle du bra gärna vilja veta!”

Merlin såg hur det lös om den unga mörkhyade kvinnan. Det var som att hon var helt förändrad.

”Herregud flicka lilla! Nu *måste* du säga det!”

Thandiwe tänkte efter.

”Jo, jag har insett att jag sett fel på vissa saker...”

Hon tvekade.

”Prata med mig nu!”

”Jo, saker har *känts* meningslösa. Saker har gått fel i mitt liv. Och det finns ingen större mening med det. Förstå det Merlin! *Ingen mening alls!* Men hör på nu: Allt är inte hopplöst. Det är jag som inte har kunnat leva fullt ut.”

Merlin lyssnade.

”Vad jag vill säga: Mitt liv har varit ett mörker! Jag har flytt från verkligheten, in i stadens ytliga utsvävningar, kultur, konst och litteratur... Sedan har jag valt vänner som levt på samma sätt. Vi har dragits till varann och delat samma syn på livet. Så här var det ända tills jag träffade dig. Jag tror det är så för många här. Men du har fått mig att vakna på något sätt.”

Det lyste i Merlins ögon. Hon hade anat det. Hon tänkte på det initiativ hon tagit och på den mystiska mörkhyade kvinnan. Ett skrålande ljud hördes från ovanvåningen och de lyssnade spänt.

”Säg mig Thandiwe, vad som är din hemlighet.”

”Vad menar du?”

”Jo, du har någonting odefinierbart. Något som bara *du* har. Vad är det egentligen med dig?”

”Skulle jag inte förstöra allt om jag avslöjade det?”

”Inte om det sägs vid rätt tillfälle.”

”Okej. Kom närmare.”

Merlin drog stolen närmare Thandiwe. De satt nu helt nära. Thandiwe viskade något i Merlins öra.

”Vad sa du? Säg det igen.”

”Jag älskar dig.”

Merlin rodnade.

”Jag älskar dig med.”

De kramade om varandra. Det var nästan outhärdligt kvavt. De öppnade fönstret, hällde upp en orange dryck och lät den väta deras torra strupar. Thandiwe såg på Merlin med intensitet och allvar.

”Jag vill säga dig något.”

”Vad då?”

”Du har en svaghet.”

”Jag vet.”

”Vet du?”

”Jag är lite ytlig.”

”Kanske lite... Men det jag ville säga dig är att du borde tänka efter lite mer. Inte ta så mycket för givet. Se in i dig själv. Inte bara hitta på saker.”

”Mera eftertanke?”

”Mera eftertanke och mera djup.”

”Och du behöver bli en handlingsmänniska!”

”Ja vet.”

”Du är en djup människa som fastnat i sig själv.”

”Som fastnat i sig själv och världen. Jag vet. Men jag är på väg in i något annat nu.”

Thandiwe strålade.

När kvällen kom lade sig tystnaden. De satt länge i Thandiwes säng och tittade ut i tomheten. De såg på de kala väggarna och lyssnade spämt. Tystnaden var tomhet men tomheten var inte tyst utan svarade dem. Den berättade om allt de varit med om, om allt de lärt under sin korta tid tillsammans. Ändå var det som att de hela tiden hade känt varann, som att de aldrig varit främlingar. De delade något på ett plan de först nu hade börjat lära känna. De smakade på det utsägliga som aldrig kunde ses men som ändå var det enda väsentliga. En tår rann nerför Thandiwes kind och hon kände det som att en epok i hennes liv var över. Merlin grät också. Kvällen led snart mot sitt slut och kvällen blev till natt. Långt in på småtimmarna lade de sig ner, lät ögonblicket vagga dem till ro och de somnade till slut i varandras armar.

Vänskapsband

De balanserade på ovansidan av ett staket som sträckte sig hundratals meter längs en dammig väg. I bakgrunden, halvmilen bort, såg de akacieskulpturen stolt resa sig mot skyn. De hade gått tillsammans hela förmiddagen mot stadens utkanter och vände nu åter. Thandiwe gick först och Merlin följde tätt efter. De sträckte ut armarna brett åt sidorna och försökte hålla blicken stilla och fokuserad, med skulpturen mitt i deras synfält. De visste båda att en rolig lek var över, att "Idéer", som de skulle komma att kalla leken, bara var en intressant parentes, ett roligt infall av en tjugooårig flicka, som inte kunnat undgå att inspireras av den rådande kulturen. "Idéer" hade på allvar börjat sprida sig i staden, utan deras vetskap och skulle med tiden komma att bli en stor fluga. Fenomenet återspeglade den anarkistiska ådran, att folket av eget initiativ tog tillfället i akt och började fylla livet med innehåll det annars saknat. Vem som först kom på leken var det ingen som visste. Kanske var det något som uppstod på olika platser vid olika tillfällen, utan att grupperna sinsemellan kände till varandras existens? Thandiwe trodde det i alla fall. De var på tröskeln till en ny värld och tiden var mogen för den sorts aktiviteter som sökte fylla de själsliga behoven i en tid när aktivitet inte längre behövdes.

"Kan vi prata om meningen med livet igen?" undrade Thandiwe.

"Ja visst. Men är inte det där redan ett uttömt ämne för våran del?"

Merlins koncentration flackade. Hon vinglade till och lyckades med nöd och näppe hålla sig kvar på staketet.

"Vi har knappt börjat!"

Merlin stannade upp, samlade sig och fortsatte.

"Men säg då."

"Jo, det här med att meningen med livet är här och nu är nog sant. Men det är ju bara tomma ord om man inte kan känna det. Jag tror också det är något vi skapar."

"Jag tappar balansen!"

Merlin vinglade till, kompenserade med vänstra benet. Hon satte till sist ner det igen.

"Du går för fort!"

Thandiwe tittade sig försiktigt om.

"Håll blicken fäst vid mitt huvud. Jag ska gå saktare nu."

"Vad bra!" Merlin tog ett steg. "Och meningen med livet?"

"Jo... Det är en sak att konstatera att meningen finns här att upptäcka, en annan att faktiskt uppleva det. Har tänkt mycket på det här... Läste en gång i 'En handbok i konsten att leva', att vissa villkor måste vara uppfyllda för att vi ska kunna se."

"Det boken skulle jag gärna vilja läsa."

"Det går inte."

"Varför då?"

"Jag eldade upp den!"

Merlin tappade balansen helt och hoppade skräckslaget ner på marken. Hon gick fram till Thandiwe.

"Varför brände du upp den? Var det ingen bra bok?"

”Jo, den var bra, riktigt bra.”

”Varför brände du upp den då?”

”Just därför!”

Merlin flinade till.

”Du är konstig. Och det här med att vandra på staket än nog inget för mig.”

Thandiwe ökade takten.

”Jag gråter inte över den där boken. Böcker är ett överspelat kapitel för min del.”

”Men vad mer sa boken om meningen med livet då?”

”Jo den sa, och det här håller jag med om, att vi måste se djupt in i oss själva. Att vi måste agera från en djupare dimension i vårt hjärta. Att vi måste bli delaktiga i livet, i verklig relation med andra.”

Merlin funderade ett slag.

”Räcker det inte med att bara ha kul?”

Thandiwe log.

”Det är världens konst att ha roligt! Du är speciell.”

”Men du söker efter något djupare än vad jag gör, det har jag förstått.”

”Ja, det kan man nog säga.”

”Har du funnit nåt?”

”Jodå.”

Thandiwe vinglade till. Hon stannade upp, kompenserade med armarna, vägde fram och tillbaka. Merlin stod stilla och såg på sin vän som sakta återfick balansen.

”Jag har inte läst så många böcker.”

”Det ska du vara glad för!”

”Men jag vill också kunna en massa saker.”

”Du kan redan det viktigaste.”

”Att ha roligt?”

”Att vara en riktig vän.”

Merlin log. Thandiwe hoppade ner från stängslet. Hon fattade tag i flickans hand.

”Så här gör jag och jag är inte lesbisk!”

”Det har jag förstått!”

”Men om vi vore, vore det okej eller hur?”

”Helt och hållet okej!”

De skrattade.

De gick glada i hågen längs med den grusbelagda vägen. Staden var som en grå silhuett i fjärran men på sina ställen lyste ljusare byggnader igenom eftermiddagsdiset. De gick under tystnad och en underlig känsla infann sig. De kände sig speciella, utvalda, precis som att staden gett dem en gåva som bara de kände till. Staden var tyst men ändå viskade den till dem. Den berättade om oanade möjligheter, om idéer som ännu inte fötts. Den sade att flickornas relation var början på något nytt.

Thandiwe tänkte att människan visserligen var lat och ytlig, att mycket av det hon gjorde saknade innehåll och mening. Ändå hade hon en oerhörd potential, en förmåga att ständigt överträffa sig själv, att lösa nya problem, att aldrig ge upp. Kanske skulle hon en dag förändras? Kanske skulle hon en dag tröttna på ytligheten? Kanske skulle hon finna nya vägar, nya sätt att tänka, nya levnadsmönster, nya strävanden och förhoppningar?

De stannade vid en lekplats. Merlin undrade vad som rörde sig i den märkliga kvinnans huvud. Thandiwe levde i en värld hon själv inte kunde förstå eller förnimma. En värld där allting tycktes tillkrånglat och besvärligt. Men allt detta låg bortom hennes egen horisont och det lockade henne. Det var inte lätt, det var inte något som väckte angenäma känslor, men ett djupare kall inom henne hade väckts, en

evolutionär drift som hela hennes liv hade legat i dvala och slumrat. Den hade väntat på rätt tillfälle, på rätt människa, på rätt tidpunkt, för att slutligen vakna och bli så stark att den inte längre kunde undertryckas. Nu var hon fast. Hon visste det. Meningen med livet som en gång varit så självklar och given, tycktes nu vara något mystiskt och spännande. Något som inte kunde rymmas inom leken men heller inte var separerad från den. Hon undrade och drömmar väcktes. Tankar om ett djup som hon nu såg i Thandiwes ögon. Avgrundsdjupt och skrämmande men lockande på ett sätt hon inte kunde förklara.

”Meningen med livet är ett mysterium,” sa Thandiwe, ”den rymms inte i våra ord.”

Merlin såg på Thandiwe med osäker blick.

”Som ’Idéer’?” föreslog hon.

”Som att skåda in i en märklig flickas ögon!” sa Thandiwe.

”Som att känna svetten drypa om händerna en varm eftermiddag!”

”Som att vara på väg någonstans.”

”Som att låta det vara som har varit och inte gräma sig för mycket.”

”Som att ha en lillebror.”

”Som att se på himlen, marken och staden.”

”Som att gå på ett staket, tappa balansen och hoppa ner.”

”Som att veta att man förändrats!”

”Som att inte ge upp när allting känns tungt.”

”Som att ropa högt av fröjd!”

”Som att...” Thandiwe log. ”Som att slutligen bli sams och för alltid vara vänner.”

De stod tätt intill varandra. De stod där ett tag och andades. De släppte greppet om varandras händer. En innerlig kram. De hörde ljudet av ett flygplans dunder i fjärran. Omkring dem hade en liten grupp barn omärkligt samlats. De viskade saker flickorna inte kunde höra. Thandiwe och Merlin stod där länge och förundrades över hur allting gått till och hur saker hängde samman. De funderade över deras första möte. Hur något hade stämt redan från första början. De funderade på vad de hade gjort, att saker hade betytt mer än vad de först hade kunnat ana. Kanske skulle de träffa Konrad igen? Kanske skulle de anordna en fest med sina nya vänner? Kanske skulle de ta en svalkande drink på något flummigt Café? Kanske... Solen gassade. Snart gick de med barnen i släptåg mot hettan och bruset i staden.